

лѡша, дигна рѣцѣ и, като выкна въ единъ гласъ Господи помниѡ, той часъ видѣхъ писмо-то да лѣти по въздуха и падна въ рѣцѣ-тѣ на свѣтаго; тогава пріе свѣтый писмо-то, зарадва сѧ и възблагодари Бога. Познавашь ли, писмо-то си, кое-то си далъ на сатана? попыта Василиій грѣшныѧ мѡжжъ: познавамъ го, свѣтче, мое е, написано отъ свѣтъ-тѣ мой рѣкъ. Василиій тогава зе и го раздѣла прѣдъ народа на части, и като влезе въ черквъ, причасти го съ божественны-тѣ тайны, даде мѡ наставленіе какъ да сѧ варди за напредъ и го врѣчи на свѣтъ-тѣ мѡ, коѡ отъ радость незнаше какъ да възхвалава и благодари Бога.

Достовѣрный мѡжжъ Владимій, който ни приказа горныѧ-тѣ слѡчкѣ, свѣщо разказва и за слѣдѡюще-то: Единъ день Прѣподобный Василиій, потканенъ отъ Божественнѣхъ благодать, рече на хора-та си — вѣрете чѡда подирѣ ми да видимъ славѣ-тѣ Божѣ, и вѣспѣ да благодаримъ всевышнаго си каща Владимѣ; тѣй излезе изъ града безъ да каже нѣкомѡ кадѣ отива. Бѣше же въ то